

kan^o

Kristillinen alkoholisti- ja narkomaaniryö ry

Lähiinmäisen apuna jo 50 vuoden ajan

Kenet minä lähetän?

Jumalan suunnitelma johdatti Veikko Saarijärven Kan-työn pariin vuonna 1975.

Vuonna 1971 **Veikko Saarijärvi** makasi Keski-Suomen keskussairaalan kirurgisella osastolla hengenvaarallisesti loukkaantuneena. Sen myötä hän oli Jumalan puhutellussa ja sai armon uudistua uskossa Jeesukseen.

Jo lapsena Jumala ilmestyi Veikolle unessa ja puhui hänelle valtakuntansa työstä. Tuota kutsua hän kantoi sydämellään, vaikka myöhemmin elikin ulko-naisesti uskosta täysin vieraantuneena. Sairaalassa hän makasi kaularanka pahasti murtuneena. Heti tapahtuneen onnettomuuden jälkeen hän muisti Jumalan puhuttelun.

Veikko parantui ihmeellisen nopeasti. Hän tiesi, että hänen puolestaan rukoultiin.

Tapahtumien jälkeen Veikko Saarijärvi alkoi käydä hellun-

taiseurakunnan tilaisuuksissa ja todisti uskostaan ja Herran hyvydestä häntä kohtaan. Samalla syntyi kiinnostus hengellistä vankilatyötä kohtaan ja alkoi tustuminen siihen.

Veikko kutsuttiin Kan ry:n hallituksen jäseneksi vuoden 1975 keväällä Jyväskylässä pidetyssä yhdistyksen vuosikokouksessa.

– Sain heti huomata, että järjestö ei ollut oikein hyvässä myötätuudessa helluntaiherätyksen keskuudessa, hän muistelee.

Talouskin oli kireällä eikä järjestön hallinnon ja vastuun Kantamiseen oikein tahtonut löytää halukasta väkeä.

– Itse en ollut vielä tuolloin oikein sisäistänyt Kan-järjestön merkitystä, vaikka työ olikin lähellä sydäntäni.

Kuitenkin elämän kolhimien ihmisten kohtalo kosketti häntä ja synnytti halun asettua heidän rinnalleen.

Erään järjestön vuosikokouksen yhteydessä alkoi sitten tapahtua. Veikko oli irtisanoutunut silloisesta työstään. Kan:lla oli tuolloin yksi hoitokoti ja järjestön taloudellinen tilanne oli vaikea. Hallituksen keskuudessa mietittiin, olisiko työstä luovuttava.

Vaikka työ oli perustettu helluntaiherätyksen keskuudessa, koettiin jatkuvasti, ettei työmuoto ollut ”mennyt läpi” ja siihen suhtauduttiin varauksella.

Kun tuli aika valita hallitukselle puheenjohtaja, pyyntö esitettiin myös Veikolle. Aiemmas-

ta työstä irtaantuminen oli avannut kuukaudesta kaksi viikkoa Jumalan valtakunnan työhön ja lopulta hän totesi, ettei voi siinä tilanteessa ehdotuksesta kieltäytyäkään.

Kan-työssä työskennellään määrätietoisesti tavoitteiden saavuttamiseksi.

Järjestön vaikea tilanne ei kuitenkaan hellittänyt ja haastoi myös Veikon kutsumusta. Herra kuitenkin vastasi rukouksiin ja vahvisti antaen uuden sisäisen näyn.

– Näky ei ollut Kan-organisaatiosta vaan vaalenevista vainioista Herran elopellolla. Herra puhui minulle köyhistä, syrjäytyneiksi ajautuneista ihmisistä, joita elää paljon suurten kaupunkien lähiöissä, monesti sosiaaliavun turvin, Veikko muistelee.

Näiden ihmisten evankelioimisesta Herra antoi hänelle sisäisen näyn, ja samalla voimakkaan haasteen Kan-kotien tarpeellisuudesta syrjäytyneiden tavoittamisessa ja evankeliointityössä.

Jumala johdattikin jatkossa monella tapaa. Tampereella 1979 pidetyssä neuvottelutilaisuudessa laadittiin julkilausuma, joka vahvisti sen, että työtä tulee jatkaa, sillä sitä tarvitaan.

Näin alkoi Veikko Saarijärven työskärvä kivikkoisella mutta Jumalan antamalla pellolla. Yhteistyö ja luottamus seurakuntien ja yksittäisten työn ystävien kesken vahvistui kaiken aikaa.

– Työssä on ollut voittoja ja tappioita, ja sitä on tehty inhimillisten puutteiden varjostamana, mutta kaikissa vaiheissa turvanani on ollut luja tietoisuuteni Jumalan kutsusta, Veikko vakuuttaa.

Kan-työ on laajentunut ja monipuolistunut vuosien myötä ja työn johtoonkin on tullut uusia vastuunkantajia. Vuonna 1992 Veikko jäi varhennetulle vanhuuseläkkeelle Kan ry:n toiminnanjohtajan tehtävästä. Hallituksen puheenjohtajuuden hän jätti vuonna 2004 ja hallituksen jäsenyydestä hän jäi pois vuoden 2007 keväällä.

Lähimmäinen-lehden 2–3/1988 pääkirjoituksessa Veikko kirjoitti näin: ”Kan-työssä halutaan taistella niiden ihmisten puolesta, joiden asialla todella ollaan, heidän elämänsä, heidän sielujensa puolesta. Kan-työ ei ole fanaattista intoa eikä sitä tehdä ikään kuin ilmaan hosuen, vaan Kan-työssä halutaan olla Jumalan neuvottelussa ja työskennellä määrätietoisesti tavoitteiden saavuttamiseksi. Tässä kaikessa Herra meitä auttakoon.”

Nämä ajatukset kantavat Kan-työtä tänäkin päivänä. Lähimmäistä voidaan edelleen auttaa, kun löytyy niitä, jotka vastaavat Jumalan kutsuun ja kysymyksen: kenet minä lähetän?

Petri Mäkilä

Lähteet: Veikko Saarijärven haastattelu 18.5.2021; Veikko Saarijärvi: Kenet minä lähetän? (Aikamedia 2008).

Antti Sainion tervehdys Kan-työlle

Antti Sainio Suomen tasavallan presidentin itsenäisyyspäivän vastaanotolla.

työtä, jonka kautta Jumalan siunaus on levinnyt ja edelleen lieviää maassamme.

Antti Sainio on toiminut yli 50 vuotta vankilälähtettinä, ja hän toimi vuosikymmeniä helluntaiherätyksen ja VAHON (Vanhainhoitolaitos) yhteyshenkilönä.

Nyt jo 93-vuotias Sainio lähettää terveisensä kodistaan Espoosta Kan:in työntekijöille:

– Tehkää edelleen työtä ihmisielujen takia. Kan:in vankilatyöntekijät tekevät hyvää työtä. Toivon, että jaksatte jatkaa hyvää työtä tulevinakin vuosina.

Sainio muistuttaa kaikkia uskovia siitä, että vangitkin ovat ihmisiä. Työtä ei tule jättää kesken kenenkään kohdalla vaan pyrkiä viemään jokainen perille saakka.

– Onnea ja Jumalan siunausta 50-vuotisjuhlaa viettävälle Kan-työlle!

1970-LUVUN alussa Keravalla lausuttiin Kristillisen alkoholi- ja narkomaanityö ry:n (Kan) aloi-

tussanat. Itsekin vankilassa vuosia viettänyt **Antti Sainio** oli tuolloin mukana aloittamassa

Jatkuvasti koettiin, että työmuotoon suhtauduttiin varauksella.

Kan ry lähimmäisen rinnalla 50 vuotta

50-VUOTIASTA pidetään henkilönä, jolla on elämäkokemusta tehdä järkeviä valintoja ja voimia vielä toteuttaa niitä, joten Kan ry on nyt elämänsä parhaassa vaiheessa. Kan on syntynyt David Wilkersonin esimerkin innoittamana. Raamatusta ja nimenomaan Jeesuksen toimintatavoista löytyvät perustukset Kan ry:n toiminnalle. Kaiken pohjalla on Jeesuksen sovitustyö, joka mahdollistaa jokaiselle uudestisyntymisen ja uuden elämän aloittamisen. Kertomukset ryöväristä ristillä, tuhlaajapojasta ja laupiaasta samarialaisesta ovat esimerkkeinä Kan:in toiminnalle.

Kan:in työn painopisteenä ovat syrjäytyneet tai jopa tästä yhteiskunnasta eristetyt ihmiset. Päihteet ja rikoskierteet ovat vieneet monet mennessään ja matka takaisin on pitkä ja kuoppainen. Kun kutsumme ihmisiä uuteen elämään, meidän on myös itse kuljettava heidän rinnallaan, muutoin kutsumme jää pelkäksi kutsuksi

ilman huolenpitoa. Tämä on Kan ry:n perustehtävä: antaa koti kodittomalle, mahdollistaa uusi alku ja kulkea rinnalla, kun opetellaan uutta elämäntapaa.

Työ on haastavaa ja sydäntä raastavaa mutta myös palkitsevaa, kun näkee, miten miltei ihmisraunio alkaa toipumaan ja kuntoutumaan. Silloin ollaan aivan pyhän äärellä. Kuntoutujamme ovatkin suoranaisia käveleviä ihmeitä. On etuoikeutettua, kun saa olla tällaisessa työssä mukana ja nähdä konkreettisesti, kuinka Jeesuksen sovitustyö ja anteeksianto toimivat.

Nöyrin ja kiitollisin mielin jatkamme työtämme. On hienoa jatkaa, kun on tietoa siitä, että itse Jumala on tämän työn takana. Myös ne mo-

net uskovat ja seurakunnat, jotka muistavat meitä rukouksin, antavat mahtavan pohjan meidän jokapäiväiselle työllemme. Kan ry:n konsepti on todella upea.

Kan ry:n hallitus luo mahdollisuudet toiminnalle pyyteettömästi palvellen.

Kannatusjäsenet tukevat työtämme lahjoitusvaroin sekä rukouksin. Vapaaehtoiset tulevat palkatta Kan-koteihin kuntoutujien tueksi erityisesti viikonloppuisin. Työntekijät, jotka kulkevat asiakkaiden rinnalla selvittellen näiden elämän solmuja, ja kuntoutuneet vertaistukihenkilöt tukevat toinen toistaan. Haasteita on niin monia, mutta onneksi erilaisissa tehtävissä on myös monia eri ihmisiä.

Toiminnanjohtajana koen usein riittämättömyyttä, mutta onneksi saan päi-

vittäin turvautua todellisen työnantajani, Jeesuksen apuun. Meistä kaikista ”kannilaisista” on muodostunut ystävien joukko, joka yhteistyössä päivä kerrallaan vastaa eteen tuleviin haasteisiin. Luottavaisin mielin jatkamme kohti seuraavia vuosikymmeniä palvellen lähimmäisiämme Jeesusta seuraten.

Jouko Vuorenniemi
Kan ry:n toiminnanjohtaja

Kuntoutujamme ovat suoranaisia käveleviä ihmeitä.

Emme jää lepäämään laakereillamme

Siunaus on ollut toiminnan yllä.

KAN RY:LLÄ painitaan päivittäin sellaisen ongelman kanssa, joka ei näytä helpottavan, vaikka sukupolvet vaihtuvat ja aikaa kuluu. Virukset ja pandemiat heikkenevät ja kuihtuvat pois, mutta erilaiset riippuvuudet piinaavat meitä aina.

50 vuotta sitten veljet ja sisaret helluntaiseurakuntien keskellä halusivat auttaa riippuvuusongelmaisia lähimmäisiään. He perustivat Kristillisen alko-holisti- ja narkomaanityön (Kan ry). Aluksi toimittiin maatilalla maata viljellen ja samalla asiak-

kaat eheytyivät työtä tehden ja saivat sen ohessa kristillistä ohjausta. Maatilan tuotteilla ravit-

tiin asiakkaat ja ylijäämä markkinoitiin. Se on ollut elämäntahdinnan korkeakoulua kristillisessä viitekehyksessä. Vaikka työ oli vaikeaa, näky työstä oli kirkas ja selvästi Jumalalta saatu. Siunaus on ollut toiminnan yllä.

Noiden vuosien jälkeen on eletty toiminnan laajentumisen aikaa. Välillä vauhti oli kovaa ja joskus ehkä liiankin nopeaa. Toimintayksiköitä nousi läpi Suomen valloittaen lähes kaikki maakunnat. Yksiköissä tuotettiin erilaisia terapiatuotteita, joita myytiin toiminnan

rahoittamiseksi. Myös kuntien maksusitoumuksia alkoi tulla. Jotkin seurakunnat hoitivat asiakkaiden maksusitoumuksia. Näin on vieläkin täysin mahdollista toimia.

Laajentumisen jälkeen jouduttiin supistamaan toimintaa kulurakenteita vastaaviksi. Näky toiminnasta on kuitenkin edelleen sama, ja vakaasti uskomme tuohon Jumalalta saatua näkyyn. Evankeliumi saavuttaa asiakkaamme, monien elämä muuttuu eheytyen ja elämälle löytyy jälleen tarkoitus. Monien

ihmisten hienoissa elämäntarinoissa olemme saaneet olla mukana.

Seurakuntien merkitys on valtava, sillä näin löytyy rinnalla kulkijoita muodostaen hienon tukiverkoston. Näin juhluvuo- na haluammekin auttaa seurakuntia mahdollistamalla ilmaisia Rinnalla kulkija -koulutuksia.

Kan ry tarjoaa ammatillisista kokonaisvaltaista asiakaslähtöistä päihdekuntoutusta, moniportaista tuettua asumispalvelua ja työkuntoutusta kristilliseltä pohjalta. Olemme kunnille luotettava ja tuloksellinen palveluntarjoaja. Jokainen ihminen on arvokas ja auttamisen arvoisen. Jokaisella on toivoa.

Näin kunnossapidon ammatilaisena sanoisin, että emme jää laakereillemme lepäämään vaan jatkamme eteenpäin. Riippuvuusongelmaa ei ole vielä kukaan voittanut. Voitelu on laakereille elinehto, joten pidetään suoraa yhteys ”keskusvoiteluyksikköön”, meidän Vapahtajaamme.

Siunaavin terveisin,

Hannu Vehniäinen
Kan ry:n hallituksen puheenjohtaja

Jumalan johdatuksessa autettavasta auttajaksi

Jumala on johtanut monet Kan-kotien entiset asiakkaat auttamaan muita päihteiden kanssa taistelevia kohti vapautta.

Kan-työn moninainen siunaus näkyy siinäkin, että moni elämän karikoiden keskellä elänyt on löytänyt ensin paikan Kan-kodista autettavana, sitten myöhemmässä vaiheessa muita auttavana. Näin on tapahtunut myös **Sakari Pihlajan** ja **Ari Rautavirran** elämässä.

Sakari tuli uskoon vuonna 1985 Östersundin vankilan sellissa Ruotsissa. Vapauduttuaan ja Suomeen palatessaan hänellä ei ollut paikkaa minne mennä.

– Ymmärsin kuitenkin mennä seurakuntaan ja Jyväskylän heluntiseurakunnan kautta minut ohjattiin Kan-kodille Ähtäriin. Se jätti minuun lähtemättömän positiivisen jäljen ja antoi suuntaa myös tuleville tehtäville ja valinnoille elämässäni, Sakari kertoo.

Kan-kodista muodostui hänelle ensimmäinen hengellinen koti, josta käsin hän kävi myös kasteella Jyväskylässä ennen kuin lähti istumaan viimeis-

tä tuomiota Naarajärvelle.

Sakari Pihlaja on vetänyt työksensä useita kristillisiä hoitokoteja Jyväskylän Katulähetys ry:n palveluksessa sekä Sininauhaliiton projektissa. Yhteistyö Kan-kotien kanssa on kuitenkin koko ajan ollut saumatonta.

– Valtavan hieno asia oli, kun Kan sai oman osastonsa ensin Konnunsuolle, sitten Riihimäelle ja myöhemmin Sukevalle, Pihlaja muistelee.

– Sain usein vierailla Kan-osastolla eri vankiloissa ja pitää siellä ryhmiä. On todella surullista, että vankiloissa ei enää ole Kan-osastoja, sillä niin monet miehet ovat sieltä saaneet pohjan uuteen elämään, Sakari suree.

Kan ry:n palkkalistoilla Pihlaja on työskennellyt 7 vuotta Jyväskylän Kan-kodin vetäjänä ja viimeksi vielä 3 vuotta projektityöntekijänä Vaha-projektissa.

– Minulla on kokemuksia erilaisista päihdekuntoutuspaikoista. Se mikä erottaa Kan-työn muista on se, että Kan-kodit ovat nimensä mukaisesti koteja, joissa kodinomaisuuteen myös satsataan. Siihen yhdistetty ammatillinen päihdekuntoutus on parasta Kan-työtä, Sakari muistuttaa.

Sakari Pihlaja kiittääkin itsensä ääntä pitämättömiä työn tukijoita. Kun hän itse oli aikanaan Kan-kodin asiakas, ei kaupungin sosiaalihuolto antanut maksusitoumusta, mutta lah-

joittajat mahdollistivat hänelle yhden elämän tärkeimmän ajanjakson.

– Kan-työtä tulee ehdottomasti jatkaa. Harvassa ovat ne paikat, jossa päihdekuntoutuksen rinnalla voi löytää kestävästi pelastuksen Jeesuksessa.

Ari Rautavirran elämä muuttui vuonna 1981, jolloin hän oli ollut noin kahdeksan vuotta alkoholismista kierteessä. Uskoon tulon myötä hän sai myös Jumalalta kutsun tehdä evankeliumin työtä alkoholistien parissa.

– Kävin Katinalan peruskursin 1984 ja liityin sen jälkeen Nastolan helluntiseurakuntaan, jossa palvelin pienissä tehtävissä, joiden kautta Jumala koulutti, eheytti ja varusti kutsumustyöhön, Ari muistelee.

Vuonna 1988 Jumala avasi hänelle oven Kan:in Savonrannan hoitokotiin, jossa hän palveli kolme vuotta. Sieltä hän siirtyi Tuohikodin hoitokotiin vastaavaksi hoitajaksi ja vuonna 1999 hän siirtyi samaiseen tehtävään Korttejärven perhehoitokodille. Kaikkiaan hoitokotijakso kesti hänellä 14 vuotta.

Vuonna 2004 Jumala avasi mahdollisuuden toimia ohjaajana Kan-kuntoutusosastolla Konnunsuon vankilassa.

– Otin kutsun vastaan mielelläni, sillä tämä oli valtava mahdollisuus tavoittaa vankeja evankeliumilla, Ari kertoo.

Kan-vankilatyötä Ari Rautavirta sai tehdä kolmessa vankilassa yhteensä myös 14 vuotta eli Kan-vuosia on tullut yhteensä 28.

Erityisesti Ari iloitsee siitä, että hän on saanut kokea kuinka monet miehet, naiset ja kokonaiset perheet ovat evankeliumin kautta kokeneet elämän muutoksen ja ovat päässeet yhteiskuntaan sen rakentaviksi jäseniksi.

– Monet heistä ovat löytäneet myös yhteyden seurakuntaan ja palvelevat siellä erilaisissa palvelutehtävissä. Se on positiivista ja suuri kiitosaihe.

Kan:in työssä merkityksellistä on Arin mielestä lähimmäisen kohtaaminen aidon rakkaudesta. Asiakkaiden tunne-elämää hoidetaan niin, että hän kokee tulevansa hyväksytyksi ja rakastetuksi.

Ari Rautavirta on sitä mieltä, että Kan:in toimintaa tarvitaan nyt enemmän kuin koskaan. Huumeongelma ja nuorten harjoittama väkivalta ja rikollisuus ovat hallitsematon ongelma, johon yhteiskunta ei pysty vastaamaan.

– Kan on mahdollisuus, koska sen koulutettu henkilökunta voi tarjota tien päihdeettömään elämään evankeliumin ja tukiverkostojen kautta, Ari muistuttaa.

Petri Mäkilä

Työntekijänä Kan-kodilla

PÄIHDEKUNTOUTUSOHJAAJAN työssä joutuu moneen rooliin. Vastuita on niin ihmisistä kuin kiinteistöistäkin.

– Vaihtelu monessa mielessä on ehkä paras ajatus kuvaamaan työntekijän työpäiviä ja yleensäkin työskentelyä Kan-kodilla, kertoo päihdekuntoutusohjaaja **Johanna Keskinen** työstään.

– On rauhallisia jaksoja ja sitten päiviä, että pitäisi olla monessa paikassa yhtä aikaa.

Kuntoutujien mielialat vaihtelevat hyvin nopeasti ja onnen kukkulat voivat vaihtua hetkessä syvään synkkyyteen. Suunnitelmat saattavat vaihtua hetkessä ja hyvältä vaikuttanut kehitys loppuu hurjaan retkahtamiseen. Pahimmissa tapauksissa jopa kuolinkellot ovat soineet.

Työyhteisö toimii kuitenkin ihanteellisesti, taakkoja kanne-

taan yhdessä, luotettavuus toimii ja voi olla oma itsensä. Johanna on oppinut sanomaan ei oikeassa paikassa, ja tämä on tärkeä asia myös kuntoutujien oppia. Rajattomuuteen tulee tulla rajat ja kuntoutujan tulee pikkuhiljaa pystyä kieltäytymään hetken mielijohteilta päästääkseen irti riippuvuudestaan.

– Työhön liittyy vaikeitakin päätöksiä kuten esimerkiksi silloin, kun joudutaan joissakin tilanteissa kuntoutus keskeyttämään vaikkapa siksi, että asiakas on tullut käyttäneeksi päihteitä, Johanna kertoo.

– Onneksi näitä päätöksiä ei tarvitse tehdä usein ja yksin vaan yhdessä työyhteisössä asi- oita pohditaan ja ratkaistaan.

Työntekijällä on monta roolia ja hän voi joutua olemaan kiinteistönhoitaja, terapeutti, siistijä, keittäjä, automekaanikko, muusikko, ryhmänohjaaja, eräopas tai jokin muu, mikä sisältyy työhön. Vastuuta ei ole pelkästään ihmisistä vaan myös kiinteistöistä ja autoista.

Johannalla on ollut Kan-kodilla pitkä mutta hieno polku päihde-työn ammattilaiseksi. Kelan ammatillisesta kuntoutuksesta kuntouttavaan työhön ja sitä kautta palkkatukityöhön, mihin sisältyi myös oppisopimuskoulutus lähihoitajaksi. Nyt hänellä on vaki- tuinen työsuhte ohjaajana.

– On ollut suurta Jumalan johdatusta, kun nyt saa auttaa

lähimmäisiä tilanteissa, missä itsekkin on joskus ollut. Isän ja äidin sekä aviomies **Jessen** tuki on ollut elämän varrella hyvin merkittävää, Johanna toteaa.

Oma perhe, liikunta ja seurakuntayhteys tuovat voimia ja vastapainoa päihdekuntoutustyölle.

– Kuntoutujien asiat ja ongelmat välillä tulevat niin iholle, että on hienoa, kun pääsee välillä ihan toisiin kuvioihin. Omat tytöt vievät juttuineen mennessään ja saa nauttia äitinä olemisesta, Johanna iloitsee.

Jouko Vuorenniemi

Päihdesairaanhoitaja – yksi Kan-kodin tukipilareista

Päihdehoitaja Riitta Pitkälä on todellinen päihdetyön pioneeri Jyväskylässä.

Vuonna 1976 vailla mitään koulutusta **Riitta Pitkälä** sai valvojan kesäpes-tin Jyväskylän katkaisuhoitoase-malta, jossa hän tutustui rankas-ti alkoholia käyttäviin miehiin. Vuonna 1985 valvojan sijai-suus samassa paikassa tutustut-ti hänet sekakäyttäjiin, alkoholia käyttäviin naisiin ja 1993 nuoriin narkomaaneihin.

Terveyskeskustyössä Riitta huomasi, että päihdeasiakkaiden kohtaamisessa oli tyhjiö, ja hän ryhtyi oma-aloitteisesti päihde-työn kehittämiseen vuonna 1998. Työ perustui moniammatilliseen asiakkaan kohtaamiseen ja yh-teistyöhön lääkärin, sosiaalitoi-men, esimerkiksi katkon, lasten-suojelun kanssa.

Aluksi työ sai esimiestaholta epäilyjä ja työtä jatkettiin vain vuosi kerrallaan, mutta pikku-hiljaa asenne muuttui kannusta-vaksi ja kymmenen vuoden jäl-keen työ vakinaistettiin.

Vuonna 2010 kaupungin päih-dejohtaja ehdotti, että Riitan ke-hittämä avokatkaisumalli mo-nistettaisiin kaikkiin alueen terveyskeskuksiin. Nyt alueen terveyskeskuksissa toimii seit-semän päihdesairaanhoitajaa ja heidän vastaanotolleen asiakas voi mennä suoraan ilman lähe-tettä.

Kun Jyväskylän Kan-koti aloit-ti 16 vuotta sitten, kodille perus-tettiin ohjausryhmä paikallisista yhteistyökumppaneista, koska

päihdeongelma on kokonaisval-tainen ongelma ja toipuminen on monien toimijoiden yhteis-työtä. Ohjausryhmään kuuluvat Kan:in toiminnanjohtaja, alueen sosiaalityöntekijä ja päihdesai-raanhoitaja, seurakunnan pas-tori ja päiväkeskus Suvannon johtaja. Kotia perustettaessa Riitan tuki, perehdytys päihde-työhön ja paikallisiin palveluihin oli aloitteleville Kan-kodin työn-tekijöille ratkaisevan tärkeää ja aluksi yhteydessä oltiinkin lähes päivittäin.

Kan-kodin asiakkaat ovat tulleet vuosien varrella Riitalle tu-tuksi, ja hän onkin kokenut yh-teistyön Kan-kodin kanssa mu-kavaksi ja rakentavaksi. Kan-koti on osoittautunut turvallisesti paikaksi päihteistä irrrottautu-miseen ja asiakkaat saavat ko-konaisvaltaista tukea. Erityisen tärkeänä Riitta pitää Kan-kodin päihteettömyyttä, koska sellai-set paikat ovat viime vuosina vä-hentyneet. Kodeilla pidetty ryh-mät, yhteisöllisyys sekä hengel-lisyys ovat asiakkaiden tukena

elämänhallinnan takaisin saami-nessa.

Asiakkaiden muuttaessa omil-leenkin Kan-koti on ollut muka-na rinnalla kulkemassa ja joskus myös tarjonnut väliaikaisen tur-vapaikan retkahduksen jälkeen. Päihdehoitajan näkökulmasta Kan-kodin työ on ollut amma-tillista, joustavaa ja suurella sydämellä tehtyä asiakaslähtöistä työtä, jossa arvostetaan yhteis-työtä muiden toimijoiden kans-sa. Nykytrendinä päihdetyössä on moniammatillisuuden lisäksi

kokemusasiantuntijoiden käyttö, joita Kan-kodit ovat käyttäneet-kin jo vuosikymmeniä.

Jyväskylän kaupunki on kiitollinen Riitan kehittämästä päihde-palvelumallista. Jyväskylän Kan-kodilla taas ollaan kiitollisia Riit-ta Pitkälälle siitä sydämellisestä ja ammatillisesta yhteistyöstä, josta asiakkaat ja työntekijät ovat saaneet nauttia kuluneen 16 vuo-den aikana.

Risto Huttunen

Sosiaalityötä suurella sydämellä

NUORENA lukiolaisena **Anna-Maija Kovasella** ei ollut aavis-tusta, mihin ammattiin hän ha-luaisi valmistua. Lukion jälkeen hän työskenteli bingoissa, vakuu-tusyhtiössä ja myyjänä. Sosiaali-kasvattajana Anna-Maijalle lo-pulta varmistui, että sosiaalityö on hänen alansa ja hän pääsi so-siaalitoimeen kesätöihin. Sen jälkeen hän onkin ollut sosiaa-

lityöntekijänä 30 vuotta erilai-sissa tehtävissä. Valmistuttuaan työn ohessa sosiaalityöntekijäk-si Kuopion yliopistosta hän toi-mii nykyään päihde- ja mielen-terveystyön sosiaalityöntekijänä Mikkelin Essotessa, eli Etelä-Savon sote-kuntayhtymässä.

Työssään Anna-Maija on näh-nyt koronaepidemian vaikutuk-sen myös sosiaalityöhön. Etätyö, koronan aiheuttamat lomautuk-set ja työttömyys ovat tuoneet sosiaalitoimeen uuden asiakas-ryhmän. Ihmisillä, joilla on ol-lut alkoholin käyttöä ennenkin, säännöllinen työrytmi on pitä-nyt alkoholin kulutuksen ku-rissa. Nyt etätyöt tai kotiin jää-minen ovat rikkoneet tämän rytmin ja alkoholin käyttö on riistäytynyt käsistä.

Kan ry:n kanssa Anna-Maija

on tehnyt yhteistyötä vuodesta 2014 lähtien. Silloin Anna-Mai-ja lähetti Kan:lle hyvin haastavan asiakkaan, joka sai apua seka-vaan elämäntilanteeseensa kun-toutuksesta. Sen jälkeen joita-kin Anna-Maijan asiakkaita on ollut Kan-kodeilla kaikkina näi-nä vuosina.

Yhteistyö on ollut tiivistä, kos-ka Anna-Maijalla on hyviä ko-kemuksia Kan-kodeista. Pienet yksiköt ja pysyvä henkilökunta tuovat turvaa asiakkaille ja hel-pottavat myös sosiaalityönteki-jän työtä. Erityisesti silloin, kun työtä tehdään suurella sydämel-lä asiakkaan etua ajatellen, hoi-tutuloksetkin ovat hyviä.

– Erityisesti sellaiset asiakkaat ovat hyötynet Kan-kodeista, joilla on useita epäonnistuneita tuetun asumisen ja kuntoutu-misen jaksoja takanaan. He ovat it-

sekin jo välillä toivottomia, saa-vatko elämänsä koskaan raiteil-leen, Anna-Maija toteaa.

Mikkelissä satsataan avopalve-luihin varsinkin siinä vaiheessa, kun asiakas palaa takaisin kun-toutuksesta. Kunnalla ja järjes-töillä on useita paikkoja, joihin ihmiset voivat mennä etsimään tukea.

– Kaikki eivät itse tule avun piiriin, siksi jalkautuva päihde-työ menee asiakkaan kotiin. Asi-akkaiden kodeissa tehtävä päih-detyö onkin yksi tulevaisuuden trendeistä, Anna-Maija näkee.

Yksinäisyys on yksi kipeim-mistä sosiaalityöntekijän koh-taamista asioista, johon on to-della vaikea tarjota apua. On monia tarpeita, joihin yhteis-kunta voi tarjota palveluita ja ratkaisuja. Yksinäisyyteen ei ole

ratkaisua, jonka voisi käydä hoi-tamassa jossain virastossa.

– Joidenkin ihmisten kohdal-la sosiaalityöntekijä saattaa olla ainoa ihminen, joka soittaa, sillä ketään muuta ei ole, Anna-Mai-ja muistuttaa.

Anna-Maija onnittelee 50-vuotiasta Kan ry:tä ja on kiitollinen kuluneiden vuosien yhteis-työstä. Hän kehottaa ikääntymi-sestä huolimatta uudistumaan rohkeasti yhteiskunnan raken-teiden mukana säilyttäen samal-la sydämellisen lämpimän tavan kohdata ja kohdella asiakkaita, sillä se on Kan:in vahvuus.

Risto Huttunen

Ruma elämä muuttui kauniiksi

”Ei elämän näin pitänyt mennä.” Niin Jukka Kinnunen ajatteli, kun heräsi pää humisten yleisestä vessasta. Muutos oli jo matkalla.

Lähihoitaja **Jukka Kinnusen**, 35, lapsuudenperhe Haapajärvellä oli tavallinen. Kuri oli ankara, mutta mies ei syytä kotiohjaan ajautumistaan huonoille teille. Kaikki alkoi bensan haistelusta.

– Minulla oli tyhjä olo, ja löysin oman tapani elää. Elämäni oli rumaa, Jukka toteaa.

Alkoholi, huumeet ja lääkkeet saivat hänestä vallan, ja isoveljen kuolema huume kuvioissa vuonna 2007 tuntui lopulliselta ”oikeutukselta” antaa periksi. Jukka joutui useita kertoja vankilaan väkivaltarikosten vuoksi.

– Välillä Jumala kutsui minua. Noissa hetkissä tiesin aina, että hän halusi antaa parempaa, antaa anteeksi. Ne hetket kantoi- vat kuitenkin vain vähän aikaa.

Sisäinen paha olo ja tietoisuus omasta syntisyydestä valtasivat Jukan, ja hän tuli uskoon Oulun vankilassa vuonna 2012. Juurtuminen uskoon jäi heikkoihin kantimiin, mutta sisimmässä alkoi muutos.

SAMUEL HOISKO

Jukan on ollut vaikea antaa itselleen anteeksi virheitään. Jumalan armon ymmärtäminen helpottaa siinäkin.

He näkivät minussa vielä jotain hyvää.

Mieli murtui

Vankilasta vapauduttuaan Jukka jatkoi elämää päihteiden kanssa. Miehen mielenterveys alkoi horjua, ja hän joutui psykiatriseen hoitoon vuonna 2015. Siitä tuli hänelle taitekohta, jolloin myös päihteet jäivät kokonaan.

– Rukoilin Jumalalta apua. Lupasin, että jos pääsisin sairaalasta ihmisenä ulos, jättäisin ne asiat, joiden takia olin sinne joutunut.

Jukka pelkäsi, kuinka hänen raittiutensa kävisi, kun elämä löisi avokämmenellä.

– Kun esimerkiksi parisuhde ei kestänyt tai tuli riitoja jonkun kanssa, en lähtenyt kukaan juomaan. Luulen, että kun halusin jättää päihteet, Jumala siunasi päätökseni.

Sairaalasta Jukka muutti kristilliseen päihdekuntoutuskes-

kukseen Kan-kotiin ja aloitti siellä kokin työt. Raittiina kausinaan Jukka oli käynyt hengellisissä tilaisuuksissa ja odottanut, että joku ihminen muuttaisi hänet. Kan-kodissa hän ymmärsi, että Jumala oli jo huomannut hänet, koska oli johdattanut hänet tuohon paikkaan.

– Olin tilanteessa, jossa kukaan muu ei halunnut auttaa minua. Monessa paikassa oli seinä noussut pystyyn, mutta Kan-kodissa haluttiin auttaa. He näkivät minussa vielä jotain hyvää, ja se alkoi vetää puoleensa.

Oma paikka löytyi

Kan-kodissa Jukalle annettiin uusi mahdollisuus ja häneen luotettiin. Hän sai otteen elämänsyrjästä ja alkoi hoitaa muun muassa retuperälle jääneitä raha-asioitaan.

– Minulla oli ollut koko ajan ulkopuolinen olo, ja omanarvon tuntoni oli ollut heikko. On ollut mukava huomata, että se kaikki on ollut itse luomaani valhetta. En ole ollut sen kummempi kuin kukaan muukaan.

Jukka hankki ajokortin ja ajeli usein Seinäjoen helluntaiseurakunnan tilaisuuksiin. Seurakun-

nassa hän teki keittiötöitä vapaaehtoisena. Työ ihmisten parissa alkoi kiinnostaa, ja hän päätti hakea lähihoitajakoulutukseen.

– Esittelin rikosrekisteriotteeni koulutuspäällikölle ja kysyin, olisiko se este kouluun pääsemiselle. Olihan se. Juttelimme puoli tuntia, kerroin muutoksestani, ja hän päätteli, ettei opinnoille olekaan estettä.

Nykyisin Jukka työskentelee kotihoidossa Seinäjoella ja suunnittelee huumenuorten auttamista vapaaehtoisesti yhdessä vaimon kanssa. Jukka haluaa elämällään osoittaa, että muutos on mahdollista.

– En välttämättä hyväksy jotain asiaa, mutta koetan ymmärtää, miksi ihminen toimii niin kuin toimii. Minustakin tuntui mukavalle ja kannusti eteenpäin, kun joku kohteli minua ihmisenä.

Ennen kaikkea Jukkaa on kantanut Jumalan lupaus Raamatussa: ”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä” (Joh. 3:16).

Pia Tiusanen

Kristillinen päihdetyö tänään

DAVID WILKERSONIN USA:ssa tekemästä jengityöstä kertovia kirjoja *Risti ja linkkuveitsi* sekä *Juokse poika juokse* on painettu Suomessa yli 150 000 kappaletta. 1970-luvulla niitä jaettiin kouluhinkin lukemistoiksi. Wilkersonin esimerkin ja näiden tarinoiden innoittamana Kan-työ syntyi 1971 helluntaiseurakuntien keskuudessa vertaistukitoimintana ja varat työhön saatiin yksityisiltä ihmisiltä sekä seurakunnilta.

Vapaaehtoisuuteen ja lähimmäisenrakkauteen perustuva työ vetikin päihdeongelmaisia puoleensa. Päihdetyö oli tuolloin pitkälti valtion ohjaamaa laitoshoidtoa ja pakkohoitoa. Ensimmäisissä Kan-kodeissa viljeltiin maata, hoidettiin eläimiä ja tehtiin töitä. Asiakkaat olivat pääsääntöisesti työkuntoisia alkoholisteja ja työntekijät pitkälti vapaaehtoisia sekä vertaistukihenkilöitä. Aktiiviset seurakuntavieraillut kiinnostivat asiakkaat myös seurakuntaelämään. Kunnat huomioivat tämän edullisen ja tuloksellisen työn ja alkoivat lähettää asiakkaita kodeille.

Pian huomattiin, että uskoontulo yksistään ei ratkaise kaikkia elämän ongelmia, ja siksi hoidossa pyrittiin ottamaan ihminen kokonaisvaltaisesti huomioon. Lisäksi viranomaiset asettivat vähimmäisvaatimuksia hoitoolosuhteille, työntekijöiden koulutukselle ja niin edelleen. Näin vertaistuen lisäksi syntyi tarve ammatillisesta työstä vasta ja siksi nykyisiltä työntekijöiltä edellytetään alan koulutusta. Viime vuosina myös yhteiskunta on havainnut kokemusasiantuntijoiden merkityksen päihdetyössä ja siksi jotkut kunnat jopa edellyttävät kokemusasiantuntijoiden käyttöä.

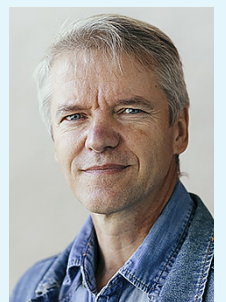
Ennen päihdeongelmaiset vietiin maaseudulle eristyksiin muusta yhteiskunnasta ja erilaista houkutuksista. Nykyään kuntoutus tapahtuu mahdollisimman lähellä ihmisten normaalia elinympäristöä. Kuntoutus on yksi jakso, josta henkilö palaa kotiinsa. Silloin tarvitaan raittiutta tukevaa verkostoa, jotta uusi valittu elämäntapa jatkuisi. Monet seurakunnat ovat juuri tässä kohtaa olleet oivana apuna kuntoutujalle.

Kristillisuus Kan-kodeilla ei ole pakottavaa tai velvoittavaa, vaikka uskonnollinen vakaus tutkimustenkin mukaan on yksi eniten raittiutta tukevia tekijöitä. Kaikkia asiakkaita tuetaan ja kohdellaan tasapuolisesti riippumatta heidän vakaumuksistaan. Tiedämme ihmisen muuttumisen vaikeuden, eikä ihminen muutu pakottaen. Uskomme, että Jumalan ja ihmisten rakkaus yhdessä oman motivaation kanssa voi muuttaa ihmisen elämän.

Elämänmuutos ei tapahdu yksin ja eristyksissä, vaan se on prosessi, jossa on monia vaiheita. Saavuttaakseen uuden elämän päihdeongelman pittää jättää entinen elämänsä. Se on mahdollista vain, jos löytyy uusi yhteisö, joka ottaa hänet vastaan ja on hänestä kiinnostunut. Ne, jotka eivät löydä uutta yhteisöä, palaavat vanhaan.

1970-luvulla päihdepalveluissa ei ollut paljon tarjontaa eikä kilpailua, mutta nykyään on. Olemme kilpailutilanteessa jopa pörssiyritysten kanssa. Emme väitä rakastavamme asiakkaitamme enemmän tai paremmin kuin muut. Meillä on tarjottavana asiakkaille jo hoidon aikana reitti päihdeettömään yhteisöön. Seurakunnat, vapaaehtoistyöntekijät ja kannattajajäsenet mahdollistavat sen kriittisimmän vaiheen päihdekuntoutuksen onnistumisessa, eli hoitopaikasta kotiutumisen.

Kristillinen päihdetyö tänään on ihmisten arvostavaa kohtaamista, rakastamista ja saattamista päihdeettömään yhteisöön, jossa yhdessä toisten kanssa opettelemme uutta elämää. Kun omassa tutussa yhteisössäsi tapaat jonkun yksinäisen tai apua tarvitsevan ihmisen, ota häneen yhteyttä ja toivota hänet tervetulleeksi. Jos pelkäät, muista, että hän pelkää vielä enemmän.

Risto Huttunen

Vapaaehtoistyöntekijänä Kan-kodilla

Hannu ja Eeva Lindqvist

Olavi ja Helli Stenroth

Olavi Stenroth ja Hannu Lindqvist ovat jo vuosien ajan olleet uskollisia ja erittäin pidettyjä vapaaehtoisia, joiden alttius johtaa heidät tämän tästä Kan-kodille.

Vapaaehtoistyö on Kan ry:lle todella tärkeää, ja tässä kirjoituksessakin tulisi kaikki vapaaehtoiset huomioda ihan nimellä. **Olavi ja Hannu** edustavat heitä kaikkia.

Olavin ja Kan:in yhteistyö alkoi 15 vuotta sitten, kun **Pirjo Liljan** pyynnöstä Olavi aloitti hartaus-tilaisuudet Korttesjärven Kan-kodilla. Olavi oli itse päässyt irti päihderiippuvuudesta ja halusi auttaa myös muita kohti raitista elämää ja kasvamaan uskossa. Olavi koki tämän työn omak-

seen aivan kuin olisi kotiin tullut. Työ on tärkeää ja palkitsevaa myös hänelle itselleen ja monien asiakkaiden kanssa on syntynyt vuosia kestänyt ystävyys.

Olavi on kokenut elämässään monia koettelemuksia, ja auttamistyötä hän on tehnyt omassa perheessäänkin. Hän on ollut innokas hevosties, mutta nyt hevosten hoitaminen on vaihtunut ihmisten hoitamiseen.

Olavi koetaan lämpimänä ja positiivisena isähahmona, jonka kanssa on ollut mukava pohdita elämän suuria kysymyksiä. Hän tulee Kan-kodille vaimonsa **Hellin** kanssa, joka toimii Korttesjärven Kan-kodilla emäntänä. Aamuisin Olavin löytää keittiöstä puurokattilan ääreltä ja päivä jatkuu moniin erilaisiin tehtäviin yhdessä kuntoutujien kanssa. Työn lomassa elämää jaetaan molempiin suuntiin. Rinnalla kulkeminen on aivan konkreet-

Vapaaehtoistyö on Kan ry:lle todella tärkeää.

tista ja Olavin iloisten naurunremahdustenkin saattamaa.

Reilut kymmenen vuotta sitten **Hannu Lindqvist** oli raamattukoulussa, mutta kesken opintojen hän kuuli Jumalan puhetta, että hänen paikkansa olisi alkoholien ja narkkareiden luona. Hän otti yhteyttä Seinäjoen Kan-kotiin ja **Mäntykiven Kei-**

jo toivotti Hannun tervetulleeksi työyhteiseen. Juuri edellisellä iltana Kan-kodilla oli rukoultu vapaaehtoistyöntekijää ja Hannu ilmestyi paikalle aivan kuin tilauksesta. Tämäkin oli osoitus, että tässä oli selkeä Jumalan johdatus.

Hannu kokee vapaaehtoistyössä parhaaksi ihmisten kohtaamiset, jolloin saa tulla omien joukkoon, ei parempana eikä huonompana. Monista kuntoutujista on tullut rakkaita lähimmäisiä, ja vuosien myötä on muodostunut pitkiä ihmissuhteita, joissa on ollut sekä onnenhetkiä että itkuja, kun raittius ei ole kestänytään. Sitten on taas saanut tukea uuteen nousuun ja vakuuttaa kaverille, että kylä sinä siitä selviät. Sanonta "Kaveria ei jätetä" toimii siis käytännössä.

Vapaaehtoistyö on myös Hannulle itselleen tärkeää oman elä-

män ja hengellisen kasvun Kan-kodilla. Erään kerran hänellä oli kuukauden tauko ja silloin hänestä tuntui todella pahalta. Hannun sydän sykkii tälle työlle ja näille ihmisille.

Jo reilun vuoden ajan mukana on ollut myös puoliso **Eeva**, joka kantoi samaa näkyä kuin Hannu. He yhdessä palvelevat erityisesti Jyväskylän Kan-kodilla. Yhdessä palvellen ja rukouillen he täydentävät toinen toisiaan ja he ovat todella odotettuja vieraita tai paremmin sanottuna rakkaita tuttuja, joita kuntoutujat odottavat. Vapaaehtoistyössä kaikki voittavat, sekä avun antajat että saajat.

Jouko Vuorenniemi

Myrskylän helluntaiseurakunta on suuressa mukana

MYRSKYLÄ on pieni kunta, jossa on Suomen Helluntaikirkon pienin seurakunta, mutta pieni voi olla suuressa mukana. Onhan Myrskylä myös **Lasse Virenin** kotikunta, mikä kertoo, että koko ei ole este. Myrskylän kotikirkko tekee mittavaa lapsityötä tavoittaen miltei kaikki paikkakunnan lapset. Se on myös ennalta ehkäisevää päihdetyötä, koska lapsi saa kokemuksen, että hänestä välitetään.

Reijo Korhonen kertoo, että muutama vuosi sitten eräs vanhimmistön jäsen sai lähimmäistyön sydämelleen. Hän esitti asiansa muulle vanhimmistolle ja sitten koko seurakunnalle. Sen myötä seurakunta ryhtyi säännölliseksi Kan ry:n tukijaksi sekä rukouksin että taloudellisesti.

– Haluamme olla pitkäjänteisesti ja uskollisesti mukana auttamassa päihderiippuvaisia lähimmäisiä, jotta he löytäisivät

uuden suunnan elämälleen Kan-kodeissa, Korhonen toteaa.

Oli liikuttavaa kuulla, että juuri äskettä pidetyssä rukousskokouksessa muistettiin erityisesti Kan ry:tä. Olemme vierailleet seurakunnassa pari kertaa Kan-työn merkeissä ja kokeneet olevamme todella tervetulleita. Myrskylässä kehoitus rakastaa lähimmäistä niin kuin itseä toimii käytännössä.

Seurakunta tekee ennalta ehkäisevää päihdetyötä välittämällä paikkakunnan lapsista.

Kannatusjäsenyys kannattaa

Pirjo ja Reijo Hellsten

Neljäkymmentä vuotta sitten Kymenlaakson seurakunnat kävivät säännöllisesti Tuohikotin Kan-kodilla pitämässä tilaisuuksia. Pirjo ja Reijo Hellstenkin olivat mukana seurakunnan lauluryhmässä. Siitä lähtien he ovat olleet Kan:in kannattajajäseniä. Hellstenit toimivat Tikkakosken helluntaiseurakunnassa vapaaehtoistyössä ja pitävät yhtenä Raamatun perusasiana hyvän tekemistä sekä lähimmäisistä huolehtimista, ja sitä Kan:in kannattajajäsenyyssin on.

Erkki Luoma-aho

Jyväskyläläinen lukion matematiikan opettaja Erkki Luoma-aho on lähtöisin Vimpelistä, jossa hänelle jo nuoruusvuosina jäi mieleen naapuripitäjässä sijainnut Korttesjärven Kan-koti paikana, jossa autettiin elämän sivuraiteille joutuneita ihmisiä takaisin yhteiskuntaan. Erkille itselleen päihde- ja rikosmaail-

ma ei ole tuttu, mutta halu auttaa lähimmäisiä elämässä eteenpäin on lähellä sydäntä. Erkki on jo vuosia ollut Kan:in kannattajajäsen ja pitää sitä luontevana tapana olla mukana hyvässä työssä lähimmäisten hyväksi.

Hannu Suni

Viitasaarelainen Hannu Suni on ollut Kan:in kannattajajäsen jo vuosikymmenten ajan. Kan:in työ on tullut hänelle tutuksi alkoholisoituneen enon uskoontulon ja elämänmuutoksen kautta, sekä erään seurakuntaan tulleen päihdeongelmaisen toipumisprosessin kautta. Niissä yhteyksissä hän myös vieraili Kan-kodeilla.

Yhteiskuntaan vaikuttaminen on Hannulle itselleen ollut aina tärkeää ja hän näkee myös Kan:in yhteiskunnallisesti merkittävänä toimijana, koska sen työn kautta syrjäytyneet ihmiset

saavat mahdollisuuden palata takaisin yhteiskuntaan sen rakentaviksi jäseniksi. Lisäksi Hannu pitää tärkeänä, että olemme kiinnostuneita myös siitä, missä lähimmäisemme viettävät iäisyytensä. Vaikka joskus meitä saattaa tuskastuttaa avun tarvitsijoiden paljous, Hannu pitää tärkeänä yhdenkin ihmisen auttamista ja eteenpäin pääsemistä elämässä.

Hannun mielestä Kan:in työssä yhdistyy luontevasti aito lähimmäisenrakkaus ja ammatillinen osaaminen, joita molempia tarvitaan, koska syrjäytyneiden ihmisten ongelmat nykyään ovat paljon monimutkaisempia kuin ennen.

Petri Viinikkala

Helsinkiläinen pastori Petri Viinikkala on ollut jo vuosia kannattajajäsen ja näkee, että Kan:in työ on vahvasti sekä evankeliumin että diakonian ytimessä. Työn kautta tulee ilmi todellinen lähimmäisyys eli välittäminen niistä ihmisistä, jotka ovat heikoista heikoimpia.

– Mielellämme olisimme enemmän myös seurakunnassa rinnalla kulkijoita niille, jotka taistelevat riippuvuuksiensa kanssa.

Petrillä on valtava arvostus sekä Kan:in työtä että sen työntekijöitäkin kohtaan. Yhteiskunnan vaatimukset alaa kohtaan

ovat kasvaneet ja siksi tarvitaan entistä enemmän tekijöitä, jotka ovat kouluttautuneet alalle.

– Kan on kyennyt hienosti tuomaan toimintonsa vastamaan tämän päivän vaatimuksia. Ja ihmeellisesti Jumala on pitänyt huolen ja siunannut. Jokainen voi auttaa lähimmäistään voimiansa ja taitojensa mukaan. Se vaatii vain alttiin ja kuuliaisen sydämen sekä Jumalan antamaa rakkautta, Viinikkala toteaa.

Kaarlo Maaninka

Kaarlo Maaninka on kauhajokelainen eläkeläinen, mutta myös edelleen metsäpalveluyrittäjä, ja on ollut jo yli 40 vuotta kannattajajäsenenä. Hänet muistetaan myös olympiamitalistina Moskovan kisoista 1980.

Kaarlo näkee Kan:in työn monipuolisen tarpeellisuuden ja uskon muuttavan voiman, mikä ilmenee raittiutena, yhteiskunnan täysimääräisenä jäsenyytenä, ihmissuhteitten ja perheitten eheytyksenä ja työnä jopa toisten hyväksi. Kaiken pohjalla on anteeksianto: kun on saanut omat synnit anteeksi, niin haluaa tätä ilosanomaa viedä eteenpäin. Kun on itse kohdannut tämän rakkauden elämässään, niin mielellään rukoilee ja toimii Jumalan ohjaamana lähimmäisten hyväksi.

Kan ry:n toimisto

Yläkoskentie 11 B 5
40800 Vaajakoski
p. 045 7870 1950
info@kan.fi

Toiminnanjohtaja

Jouko Vuorenniemi
p. 040 769 2553
jouko.vuorenniemi@kan.fi

Jyväskylän Kan-koti

Yläkoskentie 11 B 5
40800 Vaajakoski
p. 050 4099 179
jyvaskyla@kan.fi

Korttesjärven Kan-koti

Fräntiläntie 174
62430 Peltotupa
p. 040 574 1087
korttesjarvi@kan.fi

Raision Kan-koti

Kaanaanrannantie 12
21120 Raisio
p. 050 339 2175
raisio@kan.fi

Lähimmäinen-kirpputori

Linnakatu 7
20100 Turku
p. 040 3575 132
turun.kirpputori@kan.fi

Pankkiyhteys:

POP Korttesjärvi
474310-29579
IBAN-tilinumero FI35 4743
1020 0095 79
BIC-koodi POPFFI22

Poliisihallituksen rahankeräyslupa
13.2.2017 RA/2017/143
ajalle 13.2.2017 - 31.12.2021 koko Suomi
pois lukien Ahvenanmaa.

Tule sinäkin
kannatusjäseneksi,
ota yhteyttä:
info@kan.fi
tai 045-7870 1950

kan

Kristillinen alkoholisti- ja narkomaanityö ry

- perustettu vuonna 1971
- kokonaisvaltainen päihdekuntoutus
- työ kuntoutus
- kuntouttava asumispalvelu
- kristillisen päihdetyön asiantuntijuus
- kristilliset arvot

TILISIIRTO GIRERING

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN IBAN FI35 4743 1020 0095 79	BIC BIC POPFFI22
Saaja Mottagare	KRISTILLINEN ALKOHOLISTI- JA NARKOMAANITYÖ RY	VIITENUMEROT: SUURIN TARVE 123 VANKILATYÖ 136
Maksajan nimi ja osoite Betallarens namn och adress		
Allekirjoitus Underskrift		Viitenumero Ref. nr
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag
		Euro